

tauputės
biblioteka

NORA ROBERTS

Keturioji knyga

ketvirtoji knyga

ŠEINO MAKEIDO *sutramdymas*

Knygute.lt

Nora Roberts

ŠEINO MAKEIDO SUTRAMDYMAS

Romanas

Versta iš: Nora Roberts,
The Fall of Shane MacKade,
Silhouette Books, an imprint
of Harlequin Books, 1996
© Nora Roberts, 1996

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Gražina Nemunienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-502-6

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Bestselerių autorė Nora Roberts
pristato keturlogiją

Aukšti, tamsūs ir beprotiškai vyriški.
Jaudinantys kiekvienos sutiktos moters
širdį. Broliai, kuriems neįmanoma atsispirti.
Broliai Makeidai nevengia iššūkių... ir
visada jų randa. O jei vienas iš jų – meilė?

REIFO MAKEIDO sugrįžimas
Išdidusis DŽERADAS MAKEIDAS
DEVINO MAKEIDO meilė
ŠEINO MAKEIDO sutramdymas

Gero laiko su šauniaisiais broliais
Makeidais!

PROLOGAS

Per naktį apledėjo namo laiptai ir takas į karvidę. Tamsiame priešaušrio danguje kabėjo šaltos baltos žvaigždės. Kaskart įkvėpus oro atrodė, tarsi rytum ledinius skutimosi peiliukus – pirmiausia gerklę lyg kas įpjaudavo, paskui nutirpindavo, kol galiausiai iš burnos išvirsdavo šaltas garas.

Apsimuturiavęs daugybe žemiškų drabužių, nuo ilgų apatinių baltinių iki megzto šaliko, Šeinas Makeidas nuėjo į karvidę pradėti pirmųjų dienos darbų. Priešingai nei trys vyresnieji broliai, jis švilpavo.

Šeinas labai mėgo šaltą, tylią priešaušrio vandeną.

Jo vyriausiasis brolis Džeradas buvo jau beveik septyniolikos metų. Jis tvarkė fermos reikalus taip, kaip buhalteris – apskaitą. Džeradui viskas virsdavo skaičiais ir Šeinas pagalvojo, kad tai puiku. Prieš du mėnesius jie neteko tėvo, buvo tikrai nelengva.

Nerami penkiolikmečio Reifo siela veržėsi už Makeido fermos ribų, už jos kalvų ir laukų. Melžimas, šėrimas ir galvijų priežiūra jam tebuvo privalomi darbai. Nors jie niekada apie

tai nesikalbėjo, Šeinas žinojo, kad tėvo mirtis labiausiai paveikė Reifą.

Jie visi mylėjo tėvą. Buvo neįmanoma nemylėti Bako Makeido, jo stipraus balso, stambių rankų ir didelės širdies. Iš tėvo Šeinas išmoko visų ūkio darbų.

Gal kaip tik dėl to jis liūdėjo ne taip smarkiai. Žemė niekur nedingo. Vadinasi, nedingo ir tėvas. Ir taip bus visada.

Galėtų apie tai pasikalbėti su Devinu. Keturiolikmetis Devinas geriausias klausytojas ir artimiausias jam amžiumi. Kitą antradienį Šeiniui sueis trylika. Tačiau galiausiai jis nusprendė šią mintį ir jausmą pasilaikyti sau.

Karvidėje būriavosi, mykė ir mojavo uodegomis pirmosios melžti ruošiamos karvės. Tai buvo gana paprastas darbas, netgi monotoniškas. Karves reikėdavo pašerti, nuvalyti jų tešmenis ir prijungti prie aparato, kuris pieną per vamzdelius perpumpuodavo į rezervuarą. Šeiniui visa tai patiko. Jis mėgo karvidės kvapus, garsus, rutiną. Kai juodu su Devinu ruošdavosi melžti antrą karvių būrį, Reifas su Džeradu išvesdavo pirmuosius, jau pamelžtus galvijus.

Broliai sudarė puikią komandą, dirbo greitai ir veiksmingai, nepaisydami stingdančio šalčio

ir ankstyvos ryto valandos. Iš tiesų visa tai būtų galėjęs atlikti ir kuris nors vienas ar su nedidele pagalba. Bet jie norėjo būti kartu. Netgi labiau nei kada nors.

Dar reikėjo nueiti pas viščiukus ir paršelius, surinkti kiaušinius, išmėžti mėšlą, pakratyti šviežių šiaudų. Ir visa tai nuveikti iki pusryčių, kuriuos sušlamštę, jie susėdavo į seną Džerado automobilį ir išvažiuodavo į mokyklą.

Jei tik būtų leista, Šeinas būtų visai nėjęs į mokyklą. Juk ten nemokė, kaip arti ir sodinti, kaip nuimti derlių ar kaip nuspėti būsimą orą. Iš knygų to neišmoksi. Iš jų neišmoksi, kaip žiūrint karvei į akis sužinoti, ar ji neserga.

Tačiau mama buvo tvirtai įsitikinusi, kad reikia mokytis iš knygų, o kai ji ką nors nusprendavo, tapdavo nepajudinama.

- Ko tu toks linksmas? - Reifas burbėdamas trinktelėjo nerūdijančio plieno kibirus vieną į kitą. - Tavo švilpavimas varo mane iš proto.

Šeinas išsišiepė ir švilpavo toliau. Nutilo tik norėdamas padrašinti karves.

- Taip, mielosios, taip, duokit pienuko.

Patenkintas Šeinas ėjo iš eilės prie kiekvieno melžimo aparato ir juos tikrino.

- Apkulsiu jį, - pareiškė Reifas, į nieką konk-

rečiai nesikreipdamas.

- Palik ramybėje, - švelniai pasakė Devinas.
- Jo smegenys jau, šiaip ar taip, žuvusios.

Reifas nusišypsojo.

- Velniškai šalta, jei trenksiu jam, man tikriausiai nulūš pirštai.

- Įdienesius turėtų šiek tiek atšilti. - Šeinas papplekšnojo prie stulpo stovinčią ir melžimo laukiančią karvę. - Temperatūra pakils virš trisdešimties laipsnių.

Reifas neklausė, iš kur Šeinas tai žino. Jis visuomet žinodavo.

- Visažinis. - Reifas dideliais žingsniais patraukė iš melžyklos į daržinę, kur buvo laikomas šienas.

- Kas jam darosi? - sumurmėjo Šeinas. - Gal jį pametė mergina?

- Jis tiesiog nekenčia karvių, - įėjęs pasakė Džeradas, kvepiantis grūdais.

- Tai kvaila. Juk tu tokia miela, tiesa, mažyte? - Šeinas meiliai papplekšnojo arčiausiai stovinčią karvę.

- Šeinas įsimylėjęs karves. - Devinas šyptelėjo šelmiška Makeidų šypsena, nuo kurios prie lūpų kampučio atsirasdavo duobutė. - Jam labiau sekasi bučiuoti karves, o ne merginas.

Įsižeidęs Šeinas prisimerkė.

- Galėčiau pabučiuoti bet kurią merginą, jeigu tik norėčiau.

Jo liesas kūnas įsitempė. Tai pastebėjęs Džeradas papurtė galvą. Jis nebuvo nusiteikęs peštis. Dar reikėjo daug ką nudirbti ir pasimokyti, nes laukė kontrolinis darbas iš anglų literatūros. Devino ir Šeino jėgos buvo apylygės ir jų imtynės galėjo tęstis amžinai.

- Taip, tu tikras Don Žuanas, - pasakė jis tik tam, kad nukreiptų Šeino dėmesį ir įniršį į save. - Visos mergužėlės išsirikiavusios į eilę nekantriai laukia tavęs.

Devinas garsiai pamėgdžiojo bučiavimąsi ir Džeradui kilo noras žiebtį jam į snukį. Tačiau, kai Šeinas atsisuko padaryti būtent tai, jis įsiterpė tarp brolių.

- Kol tau, meiluti, pasiseks priversti jų širdis virpėti iš meilės, užšals vandens loviai. Šios karvės ištroškusios.

Metęs atpildą žadantį žvilgsnį į Deviną Šeinas išėjo lauk.

„Laisvai galiu pabučiuoti mergaitę, - mintijo Šeinas kapodamas ledą. - Bet manęs tai nedomina.“

Na, gal truputį ir knieti, prisipažino sau, pūs-

damas į sužvarbusius pirštus. Kai kurių pažįstamų mergaičių figūros ėmė įdomiai keistis. Aną dieną jis pajuto keistai dilgčiojant po oda, kai Džerado mergina Šerilina prisiglaudė prie jo, jiems susigrūdus ant priekinės Džerado automobilio sėdynės. Tikriausiai būtų galėjęs ją pabučiuoti, jei tik būtų norėjęs.

Metęs žvilgsnį į karvidę jis atšovė geležinių durų skląstį. Virš galvos mirksėjo žvaigždės. Tada Džeradas šį bei tą suprastų, o tai dabar visiems atrodo, kad jis nieko neišmano, nes yra jauniausias. Dar ir kaip išmano. Arba bent jau įsivaizduoja išmanąs.

Vėl užšovęs skląstį, jis nuklampojo slidžiu snieguotu taku į kiaulidę.

Šeiną žinojo, kas yra seksas. Juk užaugo fermoje. Matė, kaip pasiunta ir ima balinti akis bulius, užuodęs rujojančią karvę. Šeinui seksas neatrodė didžiulis malonumas... bet taip jis galvojo anksčiau, kai dar nebuvo pastebėjęs mergaitiškų apvalumų.

Jis prakalė ledo sluoksni, kad paršeliai galėtų atsigerti, o baigti melžti karves paliko broliams.

Troško būti suaugęs. Troško įrodyti, kas esąs, kitais būdais nei imtynės. Tačiau beliko

laukti, kol bus vyresnis ir pats galės tvarkyti savo gyvenimą.

Žemė priklauso jam. Jautė tai giliai širdyje nuo mažų dienų. Lyg jau jam gimstant kažkas būtų pašnabždėjęs tai į ausį. Ferma, žemė. Tai svarbiausia. O jei užsigeis mergaitės, ar net viso jų būrio, jis jas taip pat gaus.

Tačiau svarbiausia – ferma.

Ir žemė, mintijo jis, žvelgdamas į apsnigtus laukus ir ryto aušros nušviestą dangų prie rytinių kalnų. Žemė, kurią dirbo jo tėvas, o prieš jį – senelis ir taip toliau. Ji buvo dirbama ir per sausras, ir per potvynius. Ir per karą.

Jie sėdavo pasėlius ir nuimdavo derlių, galvojo užsisvajojęs Šeinas, eidamas laukan. Netgi kai jų laukuose ir kiek tolėliau dunksančiame tankiame miške užvirė pilietinio karo mūšiai ir konfederatai pilkomis uniformomis kovėsi prieš mėlynomis uniformomis vilkinčius sąjungininkus, ferma išliko nepaliesta.

Jis galėjo įsivaizduoti, kaip buvo ariama arklų, einant paskui kuiną, kol įskausdavo nugara, pečiai ir sudirždavo rankos. Tačiau javai būdavo pasėjami ir matydavai, kaip jie auga – kaip sudygsta, stiebiasi aukštyn ir pagelsta vasarą.

Nors buvo atėję kareiviai su mortyromis ir tarp javų švilpė kulkos, žemė išliko. Čia krito kūnai, pagalvojo Šeinas ir per nugarą nubėgo šiuurpulys. Vyrai rėkė ir šliaužė per savo pačių kraujo balas.

Tačiau žemė, kurioje ir už kurią jie kovėsi, nepasikeitė. Ji išliko.

Jis nuraudo spėliodamas iš kur randasi tokios mintys ir jas lydinčios stiprios, svaiginančios emocijos. Pasidžiaugė, kad yra vienas ir broliai jo nemato. Nenumanė, kaip jiems pasakyti, kad jaučiasi atsakingas už fermą ir taip bus visada.

Jis tai žinojo.

Išgirdęs kažkokį garsą už savęs Šeinas sustingo ir vėl užšovė skląstį, tada atsigręžė bejausmiu veidu.

Už nugaros nieko nebuvo.

Jis sunkiai nurijo seiles. Tikrai kažką girdėjo, iš pradžių lyg kas sujudėjo, paskui silpnai šūktelėjo. Ne pirmą kartą jis pajuto vaiduoklius. Jie čia gyveno kaip ir jis – laukuose, miške, kalvose. Tačiau tai vis tiek jį gąsdino.

Sukaupęs visą jaunatvišką drąsą, jis nuėjo pro daržinę į seną akmeninę rūkyklą. Tai tikriausiai Devinas ar Reifas, o gal net Džeradas.

Jie tik nori jį išgąsdinti ir priversti bėgti, kaip jis bėgo tą kartą, kai jie nakvojo senajame Barlou name, kitoje miško pusėje. Name, kuriame vaidenasi, kur vaiduoklių apstu kaip ir voratinklių.

- Išlįsk, Devai, - pasakė jis garsiai. Pakankamai garsiai, kad nuramintų baimingai plakančią širdį.

Tačiau pasukęs už pastato, jis neišvydo nei brolio, nei jokių pėdsakų. Akimirksnį pasirodė, kad mato žmogaus pavidalą. Susigūžusį, kraujuotą, baltu lyg ką tik iškritęs sniegas veidu, kupinomis skausmo akimis.

Padėk man. Meldžiu, padėk man. Aš mirštu.

Bet kai Šeinas žengė žingsnį pirmyn, pavidalas išnyko. Šalia nebuvo nieko. Visiškai nieko. Jo žodžius nusinešė vėjas.

Šeinas, paauglys, kurio nuostabi gyvenimo paslaptis dar tik atsiskleis, stovėjo ir žiūrėjo į žemę be pėdsakų. Stovėjo drebedamas nuo šalčio, prasiskverbęs pro drabužius iki pat odos ir net kaulų.

Paskui jis išgirdo, kaip juokiasi broliai, mama iš virtuvės kviečia valgyti pusryčių ir liepia paskubėti, kad nepavėluotų į mokyklą.

Jis nusigrėžė ir pasistengė užmiršti tai, ką

matė ir girdėjo.

Grįžęs namo niekam nepasakojo apie jį sukėtusią akimirką.

1

Šeinas Makeidas mylėjo moteris. Jam patiko, kaip jos atrodo, kaip kvepia, kaip kalba, patiko jų skonis. Jo meilė moterims buvo beribė ir be jokio išankstinio nusistatymo. Ji savo egzotišku moteriškumu traukė ir aukštos, ir žemos, ir apkūnios, ir liesos, senos, jaunos – įvairios. Ji džiugino jų akys, lūpos, tai, kaip jos eidamos judina užpakaliuką.

Per trisdešimt dvejus gyvenimo metus Šeinas parodė palankumą tiek moterų, kiek tik sugebėjo.

Laikė save laimės kūdikiu, nes moterys jam atsakydavo tuo pačiu.

Jis turėjo ir kitų meilių. Mylėjo savo šeimą, fermą, mėgo kepamos duonos kvapą, šalto alaus skonį karštą dieną.

Bet moterys jį traukė labiau už viską, jos tokios įvairios, tokios skirtingos ir tokios skanios.

Dabar jis šypsojosi vienai iš jų....